

כא:

	עין משפט
	גר מוצה
יח א מיי פ"ה מהל' מירות הלכה ה': יב ב מיי פ"ב מהל' מחללות חסרות הל' כא סוג לחין קלב טו"ש ע"ד ס"ק טפ"ף א': ב ג מיי פ"א מהל' מעילה הלכה א':	

מוסף רש"י

ורישא לאו למעוטי אכלתי ולא אכלתי ודא אכלתי דאכלתי ולא אכלתי ודא חייב על שגגתה קרבן (תמורה ג:). ומאי שנא. דמעט אכל ולא אוכל מקרבן וקא מרבי אכלתי ולא אכלתי מקיפא דחייב קרבן (שם) ומשני מסתברא. רישא למעוטי אוכל ולא אוכל, קאי בלהבא. דקמי שבעה שלא אוכלת, ממעט להבא. כגון אוכל ולא אוכל, אבל קאי בלהבא ממעט לשעבר. בתמיה כגון אכלתי ולא אכלתי (שם). כל שהוא למכות. אילה כל שהוא עובר בלאו (תמורה יח:). ויש בה כדי לצרף כוית. ים יין מובלט בתוך הפת כדי יום (נזיר ד:). ואכל נבילות כו' חייב. דלחין לן לאכילה ואילוי הוא דרביע עליהו (קטן בב:). ור' שמעון פוטר. מקרבן שבעה (ריוט גב:). מושבע מהר אולה ליה נשע (הוה ליה נשע לקים את המזה (שם). בכולל דברים המותרין כו'. שבעה שלא אוכל לא בשר שטופה ולא בשר עגילה. דמגו דחיילא אהמירא חיילא נמי אלאוסור, ור"ש פוטר דלית ליה איסור כולל ולא אמתי מינו (שם). אי אתה מוצא. שיהא חייב קרבן שבעה על הנבילה אם אכל כוית שהוא מושבע. עליו מהר קיי אלא בכולל חצי שיעור שאיט מושבע עליו מקסי ובשועמו נאסר עליו (שם). אלא אי במפרש. שלא אוכל אפילו חצי שיעור. ואליבא דרבנן. דלמרי דהשבעה שלא אוכל סתם אוסר עלמו כבשעור, אי בסתם. מ'ית לאוקמה ומיחו כשאלל לא אכל אלא חצי שיעור שאיט מושבע עליו מקסי ועל יד שבעה שלא אוכל סתם נאסר כו'. ואליבא דר' עקיבא. דלמר אדם הנשבע שלא אוכל סתם, אוסר עלמו בכל שהוא. הלכך הא דקמי חייב, אי כרבנן סבירא ליה מוקמינן ליה במפרש ולי כר"ע סבירא ליה מוקמינן ליה אפילו בסתם, ור"ש פוטר, ר"ש לטעמיה דלמר בכל שהוא נמי מושבע מקסי הוא (שם טז:).

ומה ראת מסתברא כו'. פי' כקונט' דלמא דלמא נמי למעוטי אכלתי

ולא אכלתי ואין ומה ראת שגגמרה כן אלא ונימא איפכא ונראה לפרש ומה ראת פירוש דטפי הוה לן לאוקמה כולה כר' ישמעאל ומיהו רישא דומיא דסיפא דתרוייהו למעוטי אכלתי ולא אכלתי ורישא דמקרבן וסיפא ממלקות אר"נ סיפא למעוטי אוכל ולא אכל ממלקות ורישא למעוטי אכלתי ולא אכלתי מקרבן ודא אכלתי ואלא אדרכי יוחנן קפרינ וזה הפירוש נראה יותר דמסבדא אין לנו למעט אכלתי ולא אכלתי ממלקות כדי להקשות לר' יוחנן ומשני מסתברא כו' והוא הדין דה"מ לשנויי דניחא ליה לאוקומה כר"ע דכולהו סתמי כוותיה (י: **ה'יבן** מצינו באובד בל' שהוא כו'. ואלע"ג דנמפרש למיתלא דעמו אסתם אכילות שצמורה: **ס'יבן** מצינו במדרב ומביא קרבן כו'. הלכך כיון דחמיר דעמו

אכל שהוא: **כרבי** שמעון סבירא ליה. ר' יוחנן דלית ליה צפרק בתרא דיומא (דף עז:). דחצי שיעור אסור מן התורה אחי שפיר כרצנן דבחצי שיעור ליכא מלקות אלא איסור בעלמא וצסקו פרק גיד הנשה (חולין נא:). מוכח צהדיא דכרצנן סבירא ליה וצפרק אלו עוצרין (פסחים מג:). קאמר רבי יוחנן דצכל התורה אין היתר מאטקף לאיסור חוץ מאיסורי מזר ואי כל שהוא למכות למה לי זינרף? **ולא** אמרו בית אלא לענין קרבן. ודוקא בשאר איסור שענין כוית לקרבן שהקרבן תלוי בצרת ודונו בצרת לא הוי אלא צמות אצל שצבעת צטוי דאין צו כרת אלא לאו והקרבן תלוי בלאו כי היכי דלוקון אכל שהוא מציא קרבן אכל שהוא: **ואי ס"ד רבי** שמעון סבירא ליה למה לי צידוף. תימיה דלמא שאני הכא דגלי קרא כדדרשין באלו עוצרין (פסחים דף מג: ושם) וצפ' ג' מיניס (מזר לה:). ממשרת וכל משרת ור"ל דאי סבירא ליה כר"ש הוה מוקי ליה לקרא למיתלא אחריתי:

והרי

ס'תרוייהו בכולל דברים המותרין עם דברים האסורין ור"ל אמר אי אתה מוצא אלא אי במפרש חצי שיעור ואליבא דרבנן אי בסתם ואליבא דר' עקיבא דאמר אדם אוסר עצמו בכל שהוא ואי ס"ד בעלמא כר' שמעון סבירא ליה כל שהוא נמי מושבע ועומד מהר סיני הוא אלא לאו שמע מינה בעלמא כרבנן סבירא ליה שמע מינה: אמרו לו לרבי עקיבא היכן מצינו כו': ולא והרי נמלה יבריה שאני ס'והרי הקדש יהא בעינן שוה פרוטה והרי מפרש "מפרש נמי כבריה דמי והרי עפר אלא

אמא סיפא. דקמי צתר דקך לחיו היא שבעת שוא נשבע לשנות

את הידוע לאדם אמר על עמוד של אצן שהוא של זהב כו' זו היא שבעת שוא שחייבין כו': לאו למעוטי אכלתי ולא אכלתי. דלא

דרשין לשוא צאס אינו ענין: ור"ע **היא דמחייב**. קרבן על שעצר ומיחו שצבעות שוא מודה דלית בה קרבן אף ע"ג דדריש ריבויי ומיעוטי ואחרצאי שבעת צטוי לשעבר אחני מיעוטא לשבעת שוא שהוא ניכר דצר שאי אפשר כדלמרינן לקמן (דף כו:). ומאי מיעט מיעט מצוה דהויא שבעת שוא דצמתי' קאי ומני נשבע לבטל את המצוה שצבעת שוא: **אלא למעוטי אוכל ולא אכל ממלקות**. והכי קאמר זו היא לא אוכל ואכל דחייבין על זדונה מכות דהוה ליה לאו שיס צו מעשה אצל אוכל ולא אכל לא לקי: **ומאי שגא**. כלומר הכי משמע ממתניתין דלמעוטי אוכל ולא אכל (א:). דלמא למעוטי נמי אכלתי ודכי קאמר ר' ישמעאל היא רישא רבי ישמעאל וסיפא רבי עקיבא כולה ר"ע ורישא לאו למעוטי אכלתי ולא אכלתי מקרבן אלא למעוטי אוכל ולא אכל ממלקות אבל קרבן מיחייב ומאי שנא מסתברא קאי בלהבא ממעט להבא קאי בלהבא ממעט לשעבר: שבועה שלא אוכל ואכל כל שהוא חייב כו': איבעיא להו ר"ע בכל התורה כולה כר"ש ס"ל דמחייב במשהו ס'דחניא ר"ש אומר כל שהוא למכות ולא אמרו כוית אלא לענין קרבן ובדין הוא דבעי איפלוגי בעלמא והאי דקא מיפלגי הכא להודיעך כוחן דרבנן דאף ע"ג דאיכא למימר הואיל ומפרש חייב סתם נמי חייב קא משמע לן דפטרי או דלמא בעלמא כרבנן סבירא ליה והכא היינו טעמא הואיל ומפרש חייב סתם נמי חייב ת"ש דאמרו לו לר"ע היכן מצינו באוכל כל שהוא חייב שזה חייב ואם איתא לימא להו אנא בכל התורה כולה כר"ש סבירא לי דלרביהם דרבנן קאמר להו לדידי בכל התורה כולה כר"ש סבירא לי לדידכו אודו לי מיהא הואיל ומפרש חייב סתם נמי חייב ואמרו ליה רבנן לא תא שמע ר"ר"ע אומר "נוזר ששרה פתו ביין ויש בה כדי לצרף כוית חייב ואי סלקא דעתך בעלמא כר"ש סבירא ליה למה לי לצרף ועוד תנן שבועה שלא אוכל ואכל נבילות וטריפות שקצים ורמשים חייב ור' שמעון פוטר והוינן בה ס'אמאי חייב מושבע מהר סיני הוא רב ושמואל ור' יוחנן דאמרי

ס'תרוייהו דברים המותרין עם דברים האסורין ור"ל אמר אי אתה מוצא אלא אי במפרש חצי שיעור ואליבא דרבנן אי בסתם ואליבא דר' עקיבא דאמר אדם אוסר עצמו בכל שהוא ואי ס"ד בעלמא כר' שמעון סבירא ליה כל שהוא נמי מושבע ועומד מהר סיני הוא אלא לאו שמע מינה בעלמא כרבנן סבירא ליה שמע מינה: אמרו לו לרבי עקיבא היכן מצינו כו': ולא והרי נמלה יבריה שאני ס'והרי הקדש יהא בעינן שוה פרוטה והרי מפרש "מפרש נמי כבריה דמי והרי עפר אלא תיפשוט

נוזר דילפינן לה ממשרת וכל משרת [צמדצר ו] צמסכת פסחים (דף מג:): חייב. קרבן שבעה: ור"ש פוטר. שהרי מושבע ועומד מהר סיני על הנבילות ואין שבעה חלה על מצוה דלקמן [דף מ:]. **בכולל דברים המוסרין כו'**. כלומר אם היה נשבע על הנבילות לצדן לא היתה שבעה חלה אצל זה שאמר לא אוכל סתם כלל דברים המותרין והאסורין יחד ומינו דחיילא שבעה על המותרין חיילא נמי אדברים דלא אמרינן כולל צאיסורי שבעה כדמפרש ריש לקיש טעמא לקמן [מד:]. **אי אסא מואל**. שיתחייב אלא בחצי שיעור שאינו מושבע עליו מהר סיני ומשום שבעה מיחייב או צמפרש שלא אוכל חצי שיעור ואלציא דרבנן דמתניתין דלמרי דסתם אין דעתו לכל שהוא ובמפרש מודו: **אי צמסס**. מ'ית מוקמת לה אליצא דר"ע דלמר אדם הנשבע לא אוכל סתם דעתו לאסור עצמו בכל שהוא: **והרי נמלה**. וכן כל צריה קטנה דלדברי הכל חייב מלקות דתנן צמס' מכות (דף יג:). אמר ר"ש אי אסם מודיס צאוכל נמלה כל שהוא שהוא חייב אמרו לו מפני שהיא כצרייתה: **והרי הקדש**. שהוא מתחייב מעילה צשוה פרוטה ואפי' צפחות מכיות: **ומשני הא צעינן שוה פרוטה**. שזה שיעורו: **והרי מפרש**. שבעה שלא אוכל כל שהוא ואכל כל שהוא חייב: **מפרש נמי כבריה דמי**. מפרש דשבעה כבריה צשאר איסורין דמי צבייה טעמא מאי משום דחשיבא מפרש נמי איחו אחשבה דלסריה עליה: **והרי עפר**. האומר שבעה שלא אוכל עפר דקס"ד דכיון דלאו צר אכילה לא שייך ציה שיעור אכילה ומייב בכל שהוא:

אמא סיפא. דקמי צתר דקך לחיו היא שבעת שוא נשבע לשנות את הידוע לאדם אמר על עמוד של אצן שהוא של זהב כו' זו היא שבעת שוא שחייבין כו': לאו למעוטי אכלתי ולא אכלתי. דלא דרשין לשוא צאס אינו ענין: ור"ע **היא דמחייב**. קרבן על שעצר ומיחו שצבעות שוא מודה דלית בה קרבן אף ע"ג דדריש ריבויי ומיעוטי ואחרצאי שבעת צטוי לשעבר אחני מיעוטא לשבעת שוא שהוא ניכר דצר שאי אפשר כדלמרינן לקמן (דף כו:). ומאי מיעט מיעט מצוה דהויא שבעת שוא דצמתי' קאי ומני נשבע לבטל את המצוה שצבעת שוא: **אלא למעוטי אוכל ולא אכל ממלקות**. והכי קאמר זו היא לא אוכל ואכל דחייבין על זדונה מכות דהוה ליה לאו שיס צו מעשה אצל אוכל ולא אכל לא לקי: **ומאי שגא**. כלומר הכי משמע ממתניתין דלמעוטי אוכל ולא אכל (א:). דלמא למעוטי נמי אכלתי ודכי קאמר ר' ישמעאל היא רישא רבי ישמעאל וסיפא רבי עקיבא כולה ר"ע ורישא לאו למעוטי אכלתי ולא אכלתי מקרבן אלא למעוטי אוכל ולא אכל ממלקות אבל קרבן מיחייב ומאי שנא מסתברא קאי בלהבא ממעט להבא קאי בלהבא ממעט לשעבר: שבועה שלא אוכל ואכל כל שהוא חייב כו': איבעיא להו ר"ע בכל התורה כולה כר"ש ס"ל דמחייב במשהו ס'דחניא ר"ש אומר כל שהוא למכות ולא אמרו כוית אלא לענין קרבן ובדין הוא דבעי איפלוגי בעלמא והאי דקא מיפלגי הכא להודיעך כוחן דרבנן דאף ע"ג דאיכא למימר הואיל ומפרש חייב סתם נמי חייב קא משמע לן דפטרי או דלמא בעלמא כרבנן סבירא ליה והכא היינו טעמא הואיל ומפרש חייב סתם נמי חייב ת"ש דאמרו לו לר"ע היכן מצינו באוכל כל שהוא חייב שזה חייב ואם איתא לימא להו אנא בכל התורה כולה כר"ש סבירא לי דלרביהם דרבנן קאמר להו לדידי בכל התורה כולה כר"ש סבירא לי לדידכו אודו לי מיהא הואיל ומפרש חייב סתם נמי חייב ואמרו ליה רבנן לא תא שמע ר"ר"ע אומר "נוזר ששרה פתו ביין ויש בה כדי לצרף כוית חייב ואי סלקא דעתך בעלמא כר"ש סבירא ליה למה לי לצרף ועוד תנן שבועה שלא אוכל ואכל נבילות וטריפות שקצים ורמשים חייב ור' שמעון פוטר והוינן בה ס'אמאי חייב מושבע מהר סיני הוא רב ושמואל ור' יוחנן דאמרי

ס'תרוייהו דברים המותרין עם דברים האסורין ור"ל אמר אי אתה מוצא אלא אי במפרש חצי שיעור ואליבא דרבנן אי בסתם ואליבא דר' עקיבא דאמר אדם אוסר עצמו בכל שהוא ואי ס"ד בעלמא כר' שמעון סבירא ליה כל שהוא נמי מושבע ועומד מהר סיני הוא אלא לאו שמע מינה בעלמא כרבנן סבירא ליה שמע מינה: אמרו לו לרבי עקיבא היכן מצינו כו': ולא והרי נמלה יבריה שאני ס'והרי הקדש יהא בעינן שוה פרוטה והרי מפרש "מפרש נמי כבריה דמי והרי עפר אלא תיפשוט

נוזר דילפינן לה ממשרת וכל משרת [צמדצר ו] צמסכת פסחים (דף מג:): חייב. קרבן שבעה: ור"ש פוטר. שהרי מושבע ועומד מהר סיני על הנבילות ואין שבעה חלה על מצוה דלקמן [דף מ:]. **בכולל דברים המוסרין כו'**. כלומר אם היה נשבע על הנבילות לצדן לא היתה שבעה חלה אצל זה שאמר לא אוכל סתם כלל דברים המותרין והאסורין יחד ומינו דחיילא שבעה על המותרין חיילא נמי אדברים דלא אמרינן כולל צאיסורי שבעה כדמפרש ריש לקיש טעמא דרבנן לאו משום כולל הוא מחר סיני ומשום שבעה מיחייב או צמפרש שלא אוכל חצי שיעור ואלציא דרבנן דמתניתין דלמרי דסתם אין דעתו לכל שהוא ובמפרש מודו: **אי צמסס**. מ'ית מוקמת לה אליצא דר"ע דלמר אדם הנשבע לא אוכל סתם דעתו לאסור עצמו בכל שהוא: **והרי נמלה**. וכן כל צריה קטנה דלדברי הכל חייב מלקות דתנן צמס' מכות (דף יג:). אמר ר"ש אי אסם מודיס צאוכל נמלה כל שהוא שהוא חייב אמרו לו מפני שהיא כצרייתה: **והרי הקדש**. שהוא מתחייב מעילה צשוה פרוטה ואפי' צפחות מכיות: **ומשני הא צעינן שוה פרוטה**. שזה שיעורו: **והרי מפרש**. שבעה שלא אוכל כל שהוא ואכל כל שהוא חייב: **מפרש נמי כבריה דמי**. מפרש דשבעה כבריה צשאר איסורין דמי צבייה טעמא מאי משום דחשיבא מפרש נמי איחו אחשבה דלסריה עליה: **והרי עפר**. האומר שבעה שלא אוכל עפר דקס"ד דכיון דלאו צר אכילה לא שייך ציה שיעור אכילה ומייב בכל שהוא:

מיהא הכא הואיל ומפרש בכל שהוא חייב סתמא נמי חייב בכל שהוא. ואמרו ליה רבנן לא. ופשטא מדתני ר' עקיבא נוזר ששרה פתו ביין ויש בו כדי לצרף כוית חייב. פי' אם יש יין בלוע בפת שאכל שיעור כוית חייב. ש"מ מדבעי צידוף כוית לית ליה לר' עקיבא כל שהוא חייב. ותוב מדקתני שלא אוכל ואכל נבילות וטריפות כו' ואסקנא אלא לאו ש"מ ר' עקיבא בעלמא כרבנן סבירא ליה דלא מחייב ליה אפילו מלקות אלא בכיות ש"מ: **פ"סכא** אמרו לו לר' עקיבא היכן מצינו באוכל כל שהוא שחייב שזה חייב. ואקשינן לו. והרי אלא נמלה דלוקה משום שרין השוורין. סבירא בריה שאני כלומר נמלה בריה שלמה היא. והרי הנהגה מן ההקדש דאפילו צפחות מכיות חייב. ודחינן בהקדש בעינן שוה פרוטה דחייבו משום הנאה היא. והרי מפרש כלומר הנשבע בפירוש לוכל צפחות מכיות שחייב: ודחי' מפרש נמי כי בריה דמי דבריה מ"ט דהיא חשובה האי נמי אצי"ג דהוא צפחות מכשיעור כיון דפריש אחשביה. והרי עפר דבכל שהוא. א"ת עד דאיכא כוית שאין אכילה צפחות מכיות

מסורת הש"ם

(א) מזר ד: מכות ח: [נקמן ד: מעילה יח:]. (ב) מזר לר: לו. פסחים מד: (ג) [נקמן כב: כג:]: יומא עג: [נקמן כב: כג:]. (ד) [נקמן כב: כג:]. (ה) [מיתת מרזייהו נדפס: צטעות וכן לקמן כב: וכג: וכן ציומא עג: לימא ורלמי לקמן נדפס דקף כב: בלדו על הגליון בשם רש"ל רצ ושמואל דלמרי מרזייהו וכן מלמחי צספר רש"ל עלמו שכתב כן ולא דעתו למה עזב דליק את דרכו ולהגיה הכא כמקודם ועוד ממה טובא ממה דלמח' כג: בשלמא ר' יוחנן לא אמר כריש לקיש כו' אלא ר"ל מ"ט לא אמר כו' יוחנן כו' הרי להדיא דשיקר כסוגיא דהכא כבולל וס"ל, להדיא דר' יוחנן אמר כסוגיא דהכא כבולל וס"ל, (1) [נקמן כד: ג:]. (2) [נקמן כב: ג:]. (3) [לפלי יט: ג:]. (4) [כדלמח' סנהדרין פו: ג:]. (5) [שזיך לעיל למשנה יט: ג:]. (6) [גס זה שייך שם]. (7) [ועי' מוס' פסחים מד: ד"ה לענין].

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ומאי שנא וכו' דלמא למעוטי. ניב ר"ל ואפי' מיהו רישא דומיא דסיפא דמריי מיעוטי לאלמחי ולא אכלתי רישא למעוטי מלקות וסיפא לקרבן וכריע"ט: (ב) שם ד"ה אודו וכו' דמי אהדר להו:

רבינו חננאל

מתני' כולה ר' עקיבא היא דמחייב לשעבר בלהבא וזו היא ורישא לטפוט' הנשבע (שלא אוכל ואכל) [שאוכל ולא אכל] ממלקות. וסיפא דקתני זו היא שבעות שוא שחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה פטור. זו היא דלא מייחי על שגגתה אלא הוא פטור. אבל הנשבע אכלתי ולא אכלתי בשגגה חייב קרבן: ומה ראת מסתברא קאי בלהבא כו'. פי' רישא קאי בלהבא דקתני שלא אוכלתה כו' והוא להבא ממעט שבעה שאוכל ולא אכל דהוא להבא. סיפא דקתני אם לא ראייתי גמל פורח באויר כו' דהוא לשעבר ממעט אכלתי ולא אכלתי דהוא לשעבר: **מתני'** שבעה שילא אוכל ואכל כל שהוא חייב דברי ר' עקיבא (א) כו' שמעון סבירא ליה דתני ר' שמעון כל שהוא למכות לא אמרו כוית אלא לקרבן כלומר האוכל מכל איסורין שבתורה כגון חלב ודם וכיוצא בהן אפילו אם אכל כל שהוא לוקה אבל קרבן אינו חייב עד שיאכל כוית. דתני אמרו לר' עקיבא היכן מצינו באוכל כל שהוא חייב כו' ודחינן ר' עקיבא דלבריהו דרבנן קאמר להו לדידי בעלמא כו' שמעון סבירא לי. אלא לדידכו אודו לי

מיהא הכא הואיל ומפרש בכל שהוא חייב סתמא נמי חייב בכל שהוא. ואמרו ליה רבנן לא. ופשטא מדתני ר' עקיבא נוזר ששרה פתו ביין ויש בו כדי לצרף כוית חייב. פי' אם יש יין בלוע בפת שאכל שיעור כוית חייב. ש"מ מדבעי צידוף כוית לית ליה לר' עקיבא כל שהוא חייב. ותוב מדקתני שלא אוכל ואכל נבילות וטריפות כו' ואסקנא אלא לאו ש"מ ר' עקיבא בעלמא כרבנן סבירא ליה דלא מחייב ליה אפילו מלקות אלא בכיות ש"מ: **פ"סכא** אמרו לו לר' עקיבא היכן מצינו באוכל כל שהוא שחייב שזה חייב. ואקשינן לו. והרי אלא נמלה דלוקה משום שרין השוורין. סבירא בריה שאני כלומר נמלה בריה שלמה היא. והרי הנהגה מן ההקדש דאפילו צפחות מכיות חייב. ודחינן בהקדש בעינן שוה פרוטה דחייבו משום הנאה היא. והרי מפרש כלומר הנשבע בפירוש לוכל צפחות מכיות שחייב: ודחי' מפרש נמי כי בריה דמי דבריה מ"ט דהיא חשובה האי נמי אצי"ג דהוא צפחות מכשיעור כיון דפריש אחשביה. והרי עפר דבכל שהוא. א"ת עד דאיכא כוית שאין אכילה צפחות מכיות

^[1] נראה דחסר כאן וי"ל איבעיא להו ריע כריש סבירא ליה וכו'

מסורת הש"ס

(א) [נקמן עמוד ז ע"ש], (ב) [נמדים לה], (ג) [נשיל כא:], (ד) אטענס נמי. כ"ל רש"ל, (ה) מדרים לה. ע"ש, (ו) הרעב"ז מ"ו, (ז) (י"ב/צ), (ח) [ויקרא פרק טו], (ט) [ויקרא ה],

הגהות הב"ח

(א) גמ' שלא אוכל עפר ואכל בנמה תפשוט עד כ"ל: (ב) תוס' ד"ה אכל וכו' דאיהו גופיה:

רבינו חננאל

תפשוט בעיז דרבא דהוה בעי בנושבע שלא אוכל עפר. ודחי י כ' אימרין דליכא אכילה בפחות מכות במידי דבר אכילה הוא עפר לא בר אכילה הוא: אמר להן ר' עקיבא היכן מצינו במדבר מביא קרבן שוה מדבר ומביא קרבן. ואקשינן והרי מגדף לדבריו ר' עקיבא דתני בתחלת כריתות בתוספתא המגדף ר' עקיבא מחייב קרבן שנאמר בו כרת כו'. ודחיי' שאני הקדש דמדרב דאמרי וחוטא הוא. כי קאמרי מדבר ואוסר עצמו: ואקשינן והרי גזיר כיון דאמרי הריני גזיר נאסר ביין ובטומאה ובתגלחת ומביא קרבן. ודחיי' שאני גזיר דלא מיייתי קרבן אלא לאסתריי ליה איסוריה.

כי קאמר דמיייתי קרבן אדבוריה קאמרין: ולא והיי' הקדש דאייבירא נאסר והנהנה ממנו חייב קרבן. ודחיי' שאני הקדש דלכולי עלמא איסוריה שוה מה שאין כן בשבועות: והרי קונמות פ' האומר קונם ככר זה עלי. ודחיי' קסברי רבנן אין מעילה בקונמות כלומר המועיל בקונמות לא מיייתי קרבן: אמר רבא מחלוקת ר' עקיבא וחכמים בסתם. אבל במפרש שבועתו דברי הכל כל שהוא. והני מילי בנושבע באכילה אבל נושבע שלא אטעום דבריו הכל בכל שהוא חייב. אמר רב פפא מחלוקת בשבועות אבל בקונמות כיון דלא מדבר שםא דאכילה דברי הכל בכל שהוא דכבריה דמי: ואוחבינן עליה. והתני שני קונמות מצטרפין שתי שבועות אין מצטרפין. ר' מאיר אומר קונמות כשבועות. פ' האומר קונם בשר זה עלי ופת זה עלי כוית משניהם מצטרף והאוכל חייב. אבל נשבע עליהן אין מצטרפין. ואקשינן אם הקונמות חייבין עליהן בכל שהוא צירוף למה להו. ומשני כגון דאמר אכילה מבשר זה ומפת זו עלי קונם. דכיון דאדכר בהו אכילה משום הכי בעינן צירוף לכוית. ואקשינן אי הכי גבי שבועות

טיפשוט כו'. מדקתני מתני' [יע' היכן מצינו כו' אלמא צעפר נמי צכוית

בעינן: **כי קאמרין.** היכן מצינו כו' צמידי דבר אכילה קאמרין:

והרי קונמות. האומר קונם ככר זו עלי אוסר עצמו ככל שהוא

שזה כדלקמן: **כמפרש דמי.** לפי שאינו מוזכר זה שם אכילה כל

שהוא קאמר: **והרי מגדף.** מצדך

את השם דפליג רבי עקיבא אדרבנן

צכריתות (דף יז.) ואמר מגדף מביא

קרבן: **והרי גזיר.** שמדבר ואוסר

דצדורו ומציא קרבן ציוס תגלחתו:

על דצורו. שהחליף דצורו: **והרי**

הקדש. שמדבר ואוסר דצדורו את

שהוא מקדיש ואם החליף דצורו

ונהנה ממנו מציא קרבן מעילה:

והרי קונמות. שלא אסרה אלא עליו

ואם אכל ממנו קס"ד דמציא קרבן

מעילה שהקונם לשון הקדש הוא:

אין מעילה בקונמות. דלא קרינן ביה

מקדשי ה' (ויקרא ה) שהרי חולין הוא

אזל כל אדם: **מהו דסימא אטעום**

נמי. לשון אכילה הוא כדאמרי אינשי

נטעום מידי: **קונמות כיון דלא**

מדבר שום אכילה כדמפרש דמי

גרסינן: שני קונמות. שתי ככרות

שאסרין עליו צקונם: **מלטרפין.** מעט

מזה ומעט מזה לכוית: **שפי שבועות.**

שתי ככרות שנשבע עליהן: **אין**

מלטרפות. ולקמן מפרש טעמא.

והשתא סלקא דעתיה לפי שהזכיר

שם אכילה על זו ושם אכילה על זו:

אמאי אין מלטרפות. הרי על שמיין

הזכיר שם אכילה אחת: **מסוך**

שחלוקים לחטאות. מתוך ששתי

ככרות הללו חצובות שמים לעינן

חטאת בשבועה אין אם אמר שבועה

שלא אוכל מזו ומזו ואכל כוית מזו

וכוית מזו בהעלם אחד חייב שמים

דכתנן [לקמן] " שבועה שלא אוכל פת

חטין פת שעורין פת כוסמין ואכל

חייב על כל אחת ואחת ומיייתין

לה בתורת כהנים ^א מוהיה כי יאשם

לאחת מאלה ^ב לחייבו על כל אחת ואחת

וגו' וכי אמר נמי מזו ומזו שתי

שבועות חשיבי הלכך כי אכל מזו

חזי שיעור ומזו חזי שיעור אין

מלטרפות אצל קונמות אין חלוקות

לאשמות למאן דאמר יש מעילה

בקונמות [נמדים לה]. דאם נהנה וחזר

ונהנה בהעלם אחד חדא הוא דמיחייב

מחדא מינייהו נמי וכן לענין מלקות אם

בהמראה אחת חדא הוא דלקי ואי בשני

התראות אפי' מחדא מינייהו שהרי עובר

ועובר דכתנן (מסות דף כא.) גזיר שהיה שותה יין

כל אחת ואחת: **שבועות בקונמות.** מלטרפות ואע"ג דחלוקות דלית ליה

לדרב פנחס הוה קשיא לן צין שבועות צין קונמות אמאי אין מלטרפין הרי על שמיין

לא הזכיר אכילה אחת אצל השתא דאמר מלטרפות ולית ליה לדרב פנחס לא קשיא מידי: **כי**

אמר רב פפא. בקונמות כל שהוא

למלקות קאמר וכי תניא הויא דמלטרפין לעינן קרבן מעילה וצירוף דקתני

לאו לכוית אלא לשוה פרוטה: **ויש לה פדיון.** שמופתם פדיונה והיא יוצאה

למולין דבהקדש כתיב (ויקרא מ) ופדה צערך: **אין לה פדיון.** להמירה לו שלא

נאמר פדיון באיסורין: **ואכל**

והרי מגדף. ה"נ הוה מצי למפרך משבועת העדות והא

דפריך ממגדף משום דאפי' חטאת קצועה מייתי:

והרי הקדש. תימה מאי פריך דנימא דמתני' הכי קאמר היכן

מצינו מדבר ומציא קרבן על דצורו בלא שום מעשה שזה

מדבר ומציא קרבן בלא שום מעשה כגון שבועה שאוכל ולא אכל אצל

הקדש מציא קרבן על מה שאכל שעשה מעשה: **אבל** בקונמות

דברי הכל בב" שיהוא. תימה דחמייר קונם מההקדש ^א ואיכו גופיה לא

אסיר אלא משום דהוי כהקדש והקדש צעי שוה פרוטה: **בתוך** שחלוקות

לחטאות אין מצטרפין. פי צקונטערס אצל קונמות אם נהנה וחוזר ונהנה

בהעלם אחד חדא הוא דמיחייב כוליה חדא מעילה היא דכתנן צירף

את המעילה לזמן מרובה ואין נראה להציא רצויה משם דהתם לחומרא

תנן ליה שאם נהנה מחזי פרוטה וחזר ונהנה לזמן מרובה חזי פרוטה

מלטרף כאילו נהנה כל הפרוטה צבת אחת ולא היה צריך לפרש אלא

דלענין חטאת חלוקה משום דכתיב (ויקרא ה) לאחת מאלה אצל גבי

מעילה לא כתיב הכי: **רבינא אמר** כי קאמר רב פפא למלוקות רב

לרצינא נמי טעמא דרצנן כדרב פנחס דמסיק צקמוך וצא רצינא

לחדש דאין צריך לומר איפוך דכיון דר"מ לאו טעמא דנפשיה קאמר אלא

לדצריהס דרצנן קאמר לכו דקאמר צקמוך וטפי ניחא ליה לאפוכי דרבי

מאיר לרצנן דהויא צתרייתא דמיייתי מלהגיה ולהפך דר"מ משום דצין

שבועות לקונמות וצין קונמות לשבועות לא טעי תנא:

ומתכמים דכוותה גבי שבועות דאמר שבועה שלא אוכל משתיהן אמאי אין מצטרפין

אמר רב פנחס ישאני שבועות מתוך שחלוקות לחטאות אין מצטרפות אי

הכי ר' מאיר אומר קונמות כשבועות בשלמא שבועות הואיל וחלוקות

לחטאות אלא קונמות אמאי לא איפוך רבי מאיר אומר שבועות בקונמות

ולית ליה לדרב פנחס רבינא אמר כי קאמר רב פפא לענין מלקות כי תניא

הויא לענין קרבן דבעינן שוה פרוטה למימרא דסברי רבנן היש מעילה בקונמות

^א והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

שבועות שתיים פרק שלישי שבועות

כב.

והרי מגדף. ה"נ הוה מצי למפרך משבועת העדות והא

דפריך ממגדף משום דאפי' חטאת קצועה מייתי:

והרי הקדש. תימה מאי פריך דנימא דמתני' הכי קאמר היכן

מצינו מדבר ומציא קרבן על דצורו בלא שום מעשה שזה

מדבר ומציא קרבן בלא שום מעשה כגון שבועה שאוכל ולא אכל אצל

הקדש מציא קרבן על מה שאכל שעשה מעשה: **אבל** בקונמות

דברי הכל בב" שיהוא. תימה דחמייר קונם מההקדש ^א ואיכו גופיה לא

אסיר אלא משום דהוי כהקדש והקדש צעי שוה פרוטה: **בתוך** שחלוקות

לחטאות אין מצטרפין. פי צקונטערס אצל קונמות אם נהנה וחוזר ונהנה

בהעלם אחד חדא הוא דמיחייב כוליה חדא מעילה היא דכתנן צירף

את המעילה לזמן מרובה ואין נראה להציא רצויה משם דהתם לחומרא

תנן ליה שאם נהנה מחזי פרוטה וחזר ונהנה לזמן מרובה חזי פרוטה

מלטרף כאילו נהנה כל הפרוטה צבת אחת ולא היה צריך לפרש אלא

דלענין חטאת חלוקה משום דכתיב (ויקרא ה) לאחת מאלה אצל גבי

מעילה לא כתיב הכי: **רבינא אמר** כי קאמר רב פפא למלוקות רב

לרצינא נמי טעמא דרצנן כדרב פנחס דמסיק צקמוך וצא רצינא

לחדש דאין צריך לומר איפוך דכיון דר"מ לאו טעמא דנפשיה קאמר אלא

לדצריהס דרצנן קאמר לכו דקאמר צקמוך וטפי ניחא ליה לאפוכי דרבי

מאיר לרצנן דהויא צתרייתא דמיייתי מלהגיה ולהפך דר"מ משום דצין

שבועות לקונמות וצין קונמות לשבועות לא טעי תנא:

ומתכמים דכוותה גבי שבועות דאמר שבועה שלא אוכל משתיהן אמאי אין מצטרפין

אמר רב פנחס ישאני שבועות מתוך שחלוקות לחטאות אין מצטרפות אי

הכי ר' מאיר אומר קונמות כשבועות בשלמא שבועות הואיל וחלוקות

לחטאות אלא קונמות אמאי לא איפוך רבי מאיר אומר שבועות בקונמות

ולית ליה לדרב פנחס רבינא אמר כי קאמר רב פפא לענין מלקות כי תניא

הויא לענין קרבן דבעינן שוה פרוטה למימרא דסברי רבנן היש מעילה בקונמות

^א והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש ^א (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ

והתניא "ככר זו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר

זו עלי הקדש

